

Geachte leden van de commissie,

De gemeente Rotterdam wil in totaal 8,5 miljoen euro bezuinigen op het armoedebeleid. Dit heeft grote gevolgen voor Rotterdammers die aan de onderkant van de samenleving van deze stad leven. Daarom wil ik gebruik maken van mijn recht als burger om in te spreken, en mijn mening over deze zaak te geven.

Het is de eerste keer dat ik inspreek als burger tijdens een commissievergadering. Maar het onderwerp is te belangrijk om te zwijgen. Want armoede grijpt nu echt om zich heen, in Nederland maar ook in Rotterdam. En als dat gebeurt dan is het onverstandigste wat je kan doen te bezuinigen op armoedebeleid, want dan raak je mensen die al in de problemen zijn dubbel zo hard.

Minister Carola Schouten van Armoedebeleid en Pensioenen zei vorig jaar juni, in gesprek met *Vrij Nederland*, dat de bezuinigingen van de vier voorgaande kabinetten mensen aan de onderkant van de samenleving hard hebben geraakt. Het is nu erger geworden. 'Armoede is helaas een actueler onderwerp dan vele jaren geleden.' Dit komt volgens haar door de enorme inflatie, die weer een gevolg is van de oorlog in Oekraïne.

Het probleem van armoede is ook dat mensen hierdoor in een sociaal isolement terecht komen, wat slecht is voor de sociale cohesie van de stad. Schrijver Jonah Falke, auteur van het indrukwekkende boek *Armoede. Reportages over het leven in de schaduw van de welvaart*, legt uit dat mensen in arme wijken vaak binnen leven, buiten kost alles namelijk geld. Want als je naar de stad gaat moet je iets kopen, openbaar vervoer kost geld, enzovoort.

Als postbezorger spreek ik met veel Rotterdammers. Ik kom veel bedelende mensen tegen, waaronder ook jongvolwassenen. Ook spreken oudere mensen mij aan, of ik misschien een kopje koffie voor hen kan betalen. Ik voer gesprekken met Rotterdammers die moeite hebben om rond te komen iedere maand, omdat de kosten van hun levensonderhoud als gevolg van de inflatie veel hoger zijn dan eerst. U heeft ongetwijfeld ook bankslapers aangetroffen deze zomer, in een park of onder de bruggen. Er zijn steeds meer mensen in de stad die geen dak boven hun hoofd hebben en ook niet kunnen logeren bij familie of vrienden, of een nachtje kunnen slapen bij het Leger des Heils.

Ten slotte, maar dit heeft u wellicht ook gezien, tref ik mensen aan bij vuilnisbakken die op zoek zijn naar blikjes, omdat je daar tegenwoordig statiegeld voor krijgt. De Amerikaanse socioloog Matthew Desmond, gespecialiseerd in armoede en huisuitzettingen, hield onlangs een lezing in het Rotterdamse debatcentrum Arminius. Het is een teken aan de wand, zei hij, dat mensen nu blikjes verzamelen om te overleven. In de Verenigde Staten, waar de verschillen tussen arm en rijk veel groter zijn, is dit al veel langer de praktijk.

Rotterdammers die ik de afgelopen dagen heb gesproken, zeggen het 'te gek voor woorden' te vinden dat onze gemeente van plan is te bezuinigen op armoedebeleid. Zeker in deze tijd, met een wooncrisis, een onderwijscrisis, een zorgcrisis en een energiecrisis.

Bedenk, geachte leden van de commissie, dat armoede ook werkende Rotterdammers treft, aan de onderkant van de arbeidsmarkt. Er is een leger aan gekleurde mensen die werken bij gemeentelijke reinigingsdiensten, hotels, restaurant, de post, die moeite hebben om elke maand de eindjes bij elkaar te knopen. Het is natuurlijk prachtig dat de burgemeester Achmed Aboutaleb twee jaar geleden excuses aanbood voor het Rotterdamse slavernijverleden en dat de gemeente Rotterdam inclusiviteit hoog op de agenda heeft staan, maar inclusiviteit bestaat meer dan alleen uit woorden. Er moeten ook daden komen, als je echt gelooft in sociale rechtvaardigheid.

Rotterdam zou juist meer moeten investeren in armoedebestrijding, in plaats van hier op te bezuinigen. En ook die burgers helpen die door de complexiteit van de verschillende regelingen de weg kwijt raken. Ze zien door alle bomen het bos niet meer. Rotterdam zou juist de allerkwetsbaarsten moeten helpen, ook zij die hun zorgen niet goed kunnen overbrengen aan de buitenwereld, bijvoorbeeld vanwege schaamte of een taalbarrière. Rotterdam zou meer moeten investeren in de sociale infrastructuur, en op wijkniveau meer voor deze mensen moeten betekenen. Bijvoorbeeld door gezinnen te helpen die hun maandelijkse rekeningen niet kunnen betalen, in het ergste geval door kwijtschelden van de schulden.

In een tijd dat scheefgroei tussen de *haves* en de *have nots* gigantisch groeit, getuigt het niet van beschaving om de kloof tussen arm en rijk nog groter te maken met een draconische bezuinigingsoperatie.